

Božična povest.

Padale snežinke zunaj,
z njimi se igrale sape,
a med njimi kakor sanje
plavala je Sveta noč . . .

V sobici ob gorki peči
stari očka je počival
in je pravil sladke zgodbe
Milki, Stanku, Dragici:

„Oj, le mirna, deca moja! . . .
V noči tej v sosednjo sobo
pride Božič — dobri starec —
s smreko zeleno.

Smreko zeleno pusti tam
in odide brez slovesa:
ali takrat iz višave
pride ljubi Jezušček.

Angelcev z njim pride četa,
vsak ima darilce v roki,
v krog postavili se bodo,
Jezušček pa bo delil . . .

Oj, le mirno, moja deca,
da ne splašite Božiča,
da vam Jezušček nemoten
vsa darilca razdeli . . .

Oj, le mirno, deca moja! . . .
Jaz povem vam zgodbo lepo,
da odplava sivi dolgčas
s tihimi perutmi proč . . .

To je bilo davno, davno . . .
Takrat bil sem v vaših letih,
takrat na prirodo zimsko
Sveta noč je legala . . .

Takrat — kakor vi pri meni —
sem sedel pri dedu svojem,
slušal zgodbo čudapolno,
zgodbo pa je pravil ded:

To je bilo v kresni noči . . .
Sosed — Bog mu daj nebesa! —
stopi k meni v uri pozni:
Bog daj dobro, moj Andrej!

Bog daj dobro . . . ali dobro
ni tam doli v Gluhem dolu:
Vile naše se borijo
z Vilami planinskimi . . .

Hoj, le idi z mano doli
tja na Zéleno gorico,
da zagledaš v mesečini,
kak je živo tam nocoj! . . .

Bog daj dobro . . . ali dobro
ni, če se borijo Vile;
vničijo nam lepo polje,
lepe nade vzamejo . . .

Pa odšel sem bil s Tomažem
tja na Zéleno gorico:
hoj, to bil tam spodaj boj je,
to bil krik, to bil je šum! . . .

In vse polno gorskih škratov,
in vse polno drobnih palčkov:
palčki s sivo brado, škrtati
s palico-čarovnico . . .

Tam ob lozi Vila gorska
je začarana strmela,
tam na hribu Zvitorogu
druga glasno plakala . . .

In v dolini boj brez konca . . .
Ali pršel je počasi;
Gluhi dol je krila megla,
dan cerkovník je zvonil . . .

Brž ob jutru se napotim
svoje polje si ogledat,
svoje polje v Gluhem dolu —
polja pa več bilo ni . . .

Gluhi dol je krila megla,
a pod meglo mirna voda:
Gluho jezero današnje
tisto noč nastalo je . . .

Hu! Ta žalost! . . . Oj, le mirno!
Mirna bodi, deca moja:
Jezušček se je poslovil,
vrata se odpirajo . . .”

Takrat se odprejo vrata,
v sobo zažarijo lučce,
tisoč žarkov zatrepeče
na veselih ličecih . . .